

Kouzelná trojčata

Začínáme čarovat

Laura Brownová a Elly Kramerová

bambóok

bamb**ook**

Laura Brownová a Elly Kramerová

KOUZELNÁ TROJČATA

Začínáme čarovat

Přeloženo z anglického originálu *Trillium Sisters – The Triplets Get Charmed* vydaného nakladatelstvím Pixel+Ink v roce 2021.

First published by Pixel+Ink, a division of TGM Development Corp.

Text copyright © 2021 by Laura Brown and Elly Kramer

Interior illustrations copyright © by TGM Development Corp.

Translation © Leona Maříková, 2023

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 8924. publikaci

Překlad Leona Maříková

Redakční úprava Jana Michalčová

Korektura Michaela Tománková

Odpovědná redaktorka Olga Tesařová

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2023

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-2248-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3912-5 (print)

Kouzelná trojčata

Začínáme čarovat

Laura Brownová a Elly Kramerová

Ilustrovala Sarah Mensingaová

Pro Douga, Davida, Richarda a Sarah,
mé vlastní kouzelné přívěšky. – L. B.

Pro Lauren, tu nejlepší sestru navěky! – E. K.

KAPITOLA 1

Emilku probudily ranní paprsky deroucí se oknem do stromového domu. Zeširoka se protáhla v houpací síti a omylem přitom drcla do medvíděte Brumly, které spalo tvrdě vedle ní. Emilka se na Brumlu usmála a s ukazováčkem na rtech začala pomalu slézat ze sítě na zem. Nechtěla probudit své sestřičky Gábi a Klárku, které ještě pořád podřimovaly každá ve své vlastní pohodlné houpací síti.

Ale Brumla být potichu moc neuměl. *Ťap, ťap, bum*, ozvalo se, když položil na zem zadní tlapky a pak dosedl na zadek.

Gábi se ve své síti okamžitě posadila. „Co se děje?“ ptala se.

Klárka si promnula oči. „Ano?“ zívla.

„A jejda,“ omlouvala se Emilka. „Nezlobte se, že jsem vás probudila!“

Gábi a Klárka vylezly ze svých houpacích sítí a opatrně položily na zem své dva zvířecí mazlíčky, orlí mládě Pírko a vlčí štěně Fouska.

Usmály se na Emilku.

Ani trochu jim neva-
dilo, že je vzbudila v tak
významný den.

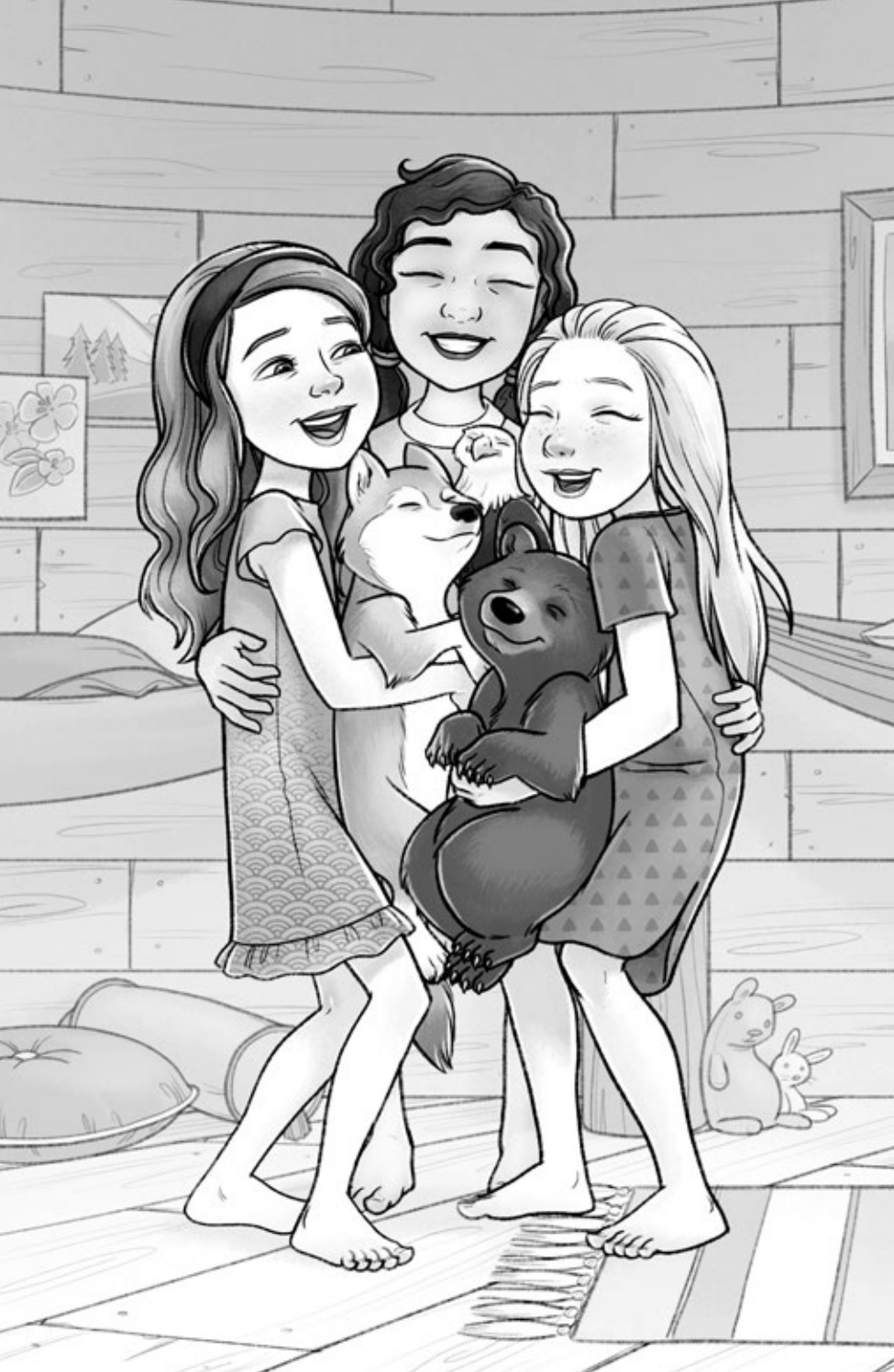

„Veselé nalezeniny!“ vykřikly všechny tři naráz. Pak k sobě přiskočily a pevně se objaly kolem pasu.

Jejich mazlíčci k nim okamžitě vyrazili, sestry je zvedly ze země a objaly je také.

Nalezeniny byl oblíbený den jejich rodiny. Přesně před osmi lety totiž našel v lese Emilku, Klárku a Gábi jako malá miminka jejich tatínek.

Jejich adoptivní tatínek, pan doktor Tlapka, byl veterinární lékař a staral se o všechna zvířata, která žila v horské rezervaci. Ve svém stromovém domě se ale cítil docela osamělý. Vesnička Podhůrka, kde žila většina obyvatel z okolí hory, byla dobrých 15 minut jízdy lanovkou daleko.

Proto mu připadalo jako zázrak, když našel trojčata v lese. Od té doby slavila rodina tento den jako „nalezeniny“, stejně jako jiné rodiny slaví narozeniny. O nalezeninách trávili celý den spolu, hráli hry a vyzdobili stromový dům. A tatínek vždy připravil slavnostní večeři s oblíbeným sedmikráskovým džusem a trojčatkovými muffiny.

„Co si zahrajeme nejdřív?“ zeptala se Gábi.

„Na nalezeniny vždycky začínáme hrou na schovku,“ řekla Klárka.

„Super! Tak se jdeme schovat!“ navrhla Gábi.

„Ale tatínek je na ranní obchůzce a kontroluje všechna zvířata. Přece se mu nebudeme schovávat, když tu ještě není,“ nesouhlasila Emilka.

„Mám nápad!“ vykřikla Klárka. „Uděláme kytičkové lívance a ozdobíme stůl papírovými trojčetskami. Překvapíme tatínka slavnostní nalezeninovou snídaní!“

Emilka se usmála na svou sestru Klárku, která milovala vše krásné. Zejména pak divoké květiny, které rostly po celé hoře, a úplně nejvíc ze všeho trojčетка. Byly to něžné bílé květiny se třemi listy a také třemi okvětními lístky, které připomínaly tři sestry – trojčata Klárku, Gábi a Emilku.

„To je úplně třikrát fantastický nápad, sestřičko!“ řekla Emilka. „Ale myslíš, že to všechno stihneme, než se tatínek vrátí?“

„Budu hlídat na dvorku,“ navrhla Klárka. „Až se tatínek vrátí, zabavím ho a vy mezitím

všechno připravíte!“ Klárka popadla svoji bundu a vyrazila ke skluzavce, která vedla z koruny stromového domu až na dvorek. „Johóóó!“ křičela, když se řítila dolů. Vlítla na dvorek a vyrazila k bráně.

V kuchyni zatím Emilka vystřihávala květy trojčetek z růžového a bílého papíru. Gábi hledala suroviny na přípravu lívancového těsta. „Mouka, med, máslo, vajíčka, mléko...“ vypočítávala. „Zapomněla jsem na něco?“

„Ještě tohle!“ řekla Emilka. Zvedla pánvičku připomínající tři spojené kruhy. „Bez trojčetské pánvičky nemůžeš dělat trojčetské lívance!“

„*Vrrr, brum!*“ zabručel souhlasně Brumla.

„*Hauuuu!*“ zavyl Fousek.

„*Čik, čik,*“ vřískl Pírko a radostně poskočil.

„Nebojte, mrňata.“ Gábi se usmála. „Nechám vás vylízat mísu.“

„Mrňata“ byla přezdívka, kterou dala trojčata svým zvířecím mazlíčkům, když byla ještě

úplně malinkatá mláďata. Tatínkovi se přezdívka moc líbila, a tak jim zůstala.

Gábi zamíchala těsto na lívance. Pak mísu s těstem zakryla a dala do lednice odpočinout. Když se Emilka postavila, aby každý talíř ozdobila vystříženou papírovou trojčerkou, málem zakopla o svého malého brášku Tobíka, který vběhl do kuchyně.

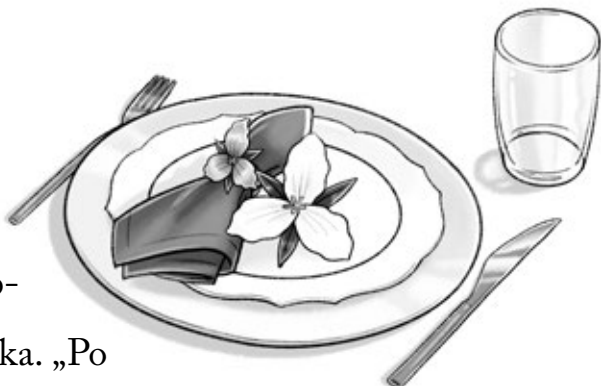
„Pozor! Dobré ráno, Tobíku!“ řekla Emilka.

„Já Tobíka nikde nevidím!“ smála se Gábi.
„Jen nějaké vlasaté stvoření!“

Tobík si dal za uši dlouhé blondaté kadeře a vběhl Gábi do náruče. „Tady jsem, Gábulinko!“ vykřikl.

„A máš mě!“ vykřikla se smíchem Gábi. Chytila ho v podpaží a zatočila se s ním dokola.

Otevřely
se dveře do
kuchyně a ob-
jevila se Klárka. „Po

taťkovi zatím ani vidu,“ řekla. „Jak to vypadá
s trojčerkovými lívanci?“

„Trojčerkové lívance?“ ptal se Tobík.

„Chceme tatínka překvapit snídaní,“ řekla
Klárka. „Dneska jsou nalezeniny!“

„No jasně!“ Tobík skákal radostí. „Miluji
překvapení!“

„*Ahůůů!*“ zavyl Fousek. Slovu snídaně moc
dobře rozuměl.

„Těsto na lívance už odpočívá v lednici.
Pojďme se taťkovi schovat, ať nás hledá, až se
vrátí z obchůzky,“ řekla Gábi.

Vykročila k žebříku, který spojoval kuchyň a horní patra stromového domu, ale Tobík ji na žebříku předhonal a během chvilky se už schoval v obývacím pokoji za dlouhými závěsy u okna.

„Skvělé místo!“ zhodnotila to Klárka.

„Když budeš pěkně potichu, taťka tě tu nikdy nenajde,“ řekla Emilka.

Trojčata pobrala do náruče mrňata a vyšplhala po žebříku do třetího patra. Potřebovala najít úkryt dost velký na to, aby se tam schovaly všechny tři, a musí být opravdu dobrý! Nechtěly, aby tatínek předstíral, že je nemůže najít, jako to dělával, když byly malé.

Když vyšplhaly do svého pokojíčku, Gábi ukázala nahoru. „Vylezeme až nahoru na mou

horolezeckou stěnu. Pokud ani nepípnete, tatku nenapadne podívat se nahoru. Aniž by to tužil, bude nás mít přímo nad sebou!“

Dívky vyšplhaly po stěně, kterou jim pan doktor Tlapka postavil. Tvořila jednu celou stěnu jejich pokojíčku a byla nejméně 4 metry vysoká. Když jste vyšplhali nahoru a otočili se, skrz okno bylo vidět úbočí hory jako na dlani. Tatínek si dělával legraci, že je to dokonalý pohled z ptačí perspektivy.

„Úžasné!“ řekla Emilka. „Tady nás tatka nikdy nenajde!“

„Grrr!“ ozval se Brumla dole na podlaze a vrtěl přitom celým zadkem.

„Ale ne!“ řekla Klárka. „Zapomněly jsme na mrňata. Až je tatka uvidí, dojde mu, kde jsme.“

Dívky zase slezly dolů a odvedly mrňata vedle do pracovny. Emilka si všimla velkých úložných boxů postavených u zdi.

„Myslíte na to, co já?“ zeptala se Emilka.

„Trefa,“ řekla Gábi a už z boxu vyťahovala barevné papíry a pastelky. „Schováme se v prázdných boxech...“

„... i s mrňaty...“ dokončila Emilka.

„Vy jste ale hlavičky!“ Klárka souhlasně kývla.

Chichotající se trojčata si vlezla do boxů, každá se svým mazlíčkem v náruči, a čekala.

KAPITOLA 2

Doktor Tlapka stoupal po horské stezce a prozpěvoval si. Právě dokončil obchůzku a vzduch svěže voněl, teplé paprsky mu zahřívaly ruce a na kůži ho lechtal lehounký vánek. Předpokládal, že děti ještě spí. Paní Fialková, jejich sousedka, byla doma, kdyby něco potřebovaly, než se vrátí.

Minul veverka honící se po stromě a modřínky poletující z větve na větev. Uviděl losa